

НЕНЧО ДОБРЕВ ЛЯТНО ПОЗИРАНЕ

chitanka.info

Ама, че ден! Хората се излежават като мекотели на пясъка, на мен ми се вие като вълк от Чикагския зоопарк. Сам съм си виновен. Като плащам ден за ден. Изправих косите на хазайката. Сега ми го връща тъпкано. Появиха се чужденци и набързо ме разкара. Естествено, те плащат в евро. Остава ми да си изям ноктите и последните няколко консерви русенско варено. Гларусите си врякат, без да ги е грижа за социалната несправедливост долу, на земята. Пясъкът не е толкова горещ, но на мен ми ври отвътре. Трябва да се науча да планирам дните. Не мога. От малък съм такъв. Забивам боси пети в пясъка и търся някъде наблизко бистро. Поне да пия една студено Kinly. Един разперен чадър на Astika ме ориентира. Почти пред бистрото, с енигматичното име „Санта Мария“, виждам едно момиче. Не се излежава. Дори не е по бански. На три метра пред нея, седнал на стол, позира посивял възрастен мъж. Прилича на немец. Момичето държи четката и го рисува.

— Мога ли да видя? — питам и приближавам, без да дочакам отговора. — Ти художничка ли си?

Въпросът ми трябва да е бил много тъп, защото не ми обръща никакво внимание. В далечината изсвирва корабче, пълно с туристи. Началото на юни е. Пълно е с германци. И все дърти. Аз да бях германец, сигурно щях да избира някоя по приятна дестинация, ама не съм. От към бистрото долита мелодията на госпъла „Amazing Grace“, в изпълнение на Джеси Норман и на мен ми порастват крила.

— Искам да ме нарисуваш! — правя се на намахан пич. — Колко вземаш на сеанс?

— Двайсет — казва момичето и продължава да рисува.

— Двайсет какво? — питам, неразбрал лева или евро.

— Двайсет евро, мой човек! — най-сетне ми обръща внимание. — Ако си чужденец! — уточнява тя.

— А за българи? — настоявам.

— Българите не разбират от изкуство и не дават пари за това! — с половин уста отговаря момичето. Русите и коси са паднали небрежно върху раменете. Вятърът леко ги повдига. Иначе е кльоцаво като изсушена скарида. Гърдите и имат вид на зелени смокини. Някой ден сигурно ще узреят.

— Като студент, ще ми направиш ли отстъпка! — продължавам да нахалствам.

— Понеже си първия българин за сезона — хили се момичето — ще го пиша за моя сметка.

— Еееее! — изпускам цял тон въздух — Веднъж да усетя ползата да съм българин.

След половин час позиране, ми казва, че е готова и аз с усилие се отлепвам от стола. Схванал съм се от гадната поза, но повече съм любопитен как ме е изтипосала.

Надничам плахо.

— Ама ти си можела и да рисуваш! — бъзикам се яко. — Прилича на мен, нали?

— За без пари, толкова! — очите и се разширяват срещу мен — Ако не искаш, не я взимай!

Ще си я взема, разбира се. Така сполучливо никой досега не ме е рисувал, мисля си. Но ме чопли отвътре проблема със спането. Не мога да ѝ кажа директно — ще ме подслониш ли за тази вечер, щото една шантава и алчна хазайка ме изгони. Ще ме сметне за нахалник. По добре да спечеля малко време.

— С парите, които ми спести, искам да те почерпя! — погледът ми е благ като на кученце, гласът ми нежен като на славей. — Само не казвай, че имаш нещо против?

Тя се засмива и блясъкът на белите и зъби ме заслепява. Кожата и ухае на коктейл от портокал и авокадо.

Намираме едно приятно крайпътно заведение. Макар и пълно с хора по това време на деня, има една свободна маса. Нямам много пари, но съм решил да се правя на Робин Худ, след поредния обир в Шеруудската гора. Поръчвам панирано пилешко с печурки в лимонов сок и морски деликатеси на плоча. Също и бутилка бяло вино — Керацуда със сирене — натюр. Както го пият французите.

— За тази почерпка, трябва да ти нарисувам още един портрет. — подмята с гласче на стюардеса девойката.

— Предавам се без бой! — бързам да се съглася, защото идеята ми харесва. Но си мисля, че е време да се запознаем. — Казвам се Красимир. А ти?

— Аз съм Петя. — подава ми ръка.

— От кога рисуваш на плажа? — не че толкова ме интересува, но нали трябва да завържа разговор. Все пак вечерта си тропа на вратата.

— Рисувам от края на май до края на септември. — усмивката и е мека като кожа на норка.

— Печелиш ли нещо или просто да минава времето? — сигурно въпросът ми я обижда, защото не казва нищо, само нещо измънкава, което сигурно означава — да. Не я питам повече за това. По малко набирам смелост, докато реша, че моментът да и кажа болката си, е дошъл. Хм! Още не мога да се престава!

— Женена ли си?

— Не.

Това е най-хубавият отговор, който някога съм чувал.

— Петя! — опитвам се да се усмихна, но понеже знам, че зъбите ми са грозни, се отказвам и продължавам със сериозен вид. — Хазайката ме изхвърли от квартирата. Нямам къде да спя тази вечер. Можеш ли да измислиш нещо?

Гледам я с очакващо излъчване. Тя си кълца невъзмутимо месото, все едно си говорим за прогнозата за времето. Погледите ни се срещат. Потъвам в лазурно-синия блясък на очите ѝ. Чувствам се като ранен гларус в ръката ѝ. Без да се усетя, съм поставил ръката си върху нейната. Тя не се дърпа. Масата се облива в светлина. Точно в този момент пускат едно старо парче на Смоуки. Забравил съм му името, но по важното е, че е блус. След миг я притискам в обятията си. Тя танцува великолепно. Колко е хубаво, че хазайката ме изхвърли. Утре трябва да ѝ благодаря. Може да ѝ подаря букет. Заслужава си го.

Допиваме виното. Вече държа ръката ѝ по-смело. Тръгваме към нейната квартира. Пред една триетажна кооперация тя се спира, обръща се към мен и ми казва с тих глас.

— Ще спиш тази нощ при дъщеря ми, защото аз трябва да се грижа за леля си, която е много болна. Заради нея рисувам цяло лято. Пенсията ѝ стига само за лекарства.

Два гларуса са спрели до мен и ме наблюдават. Не знам какво си мислят, но на мен определено не ми е до гларуси сега. Ама, че ден!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.